

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

In Primo Libro Historiae Ecclesiasticae Socratis scholastici haec
continentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

- κθ. Ως δια τὰς κατηγορίας τὰς κη' ἀθανασίᾳ, συνόδον Ἐπισκόπων ἐν τῇ τύρῳ ὁ βασιλεὺς γράει παρσιεύασεν.
- κθ'. Περί δ' ἑσθίας, καὶ τ' ἐκκόφθαι ἐγομνῆς αὐτῶν χειρῶν.
- λ'. Ως ἀθανασίᾳ Ἐπιτῆ κατηγορία ἀθώως ἐυρεθέντι, οἱ κατήγοροι φυγῆ ἐχρήσαντο.
- λα. Οὐ τὰς Ἐπιτῆ δ' ἐυτέρα κατηγορία ἀπολογίας ἀθανασίᾳ μὴ κατὰ ἐξαμνῶν τῶν Ἐπισκόπων, ἀθανασίᾳ πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέδραμν.
- λβ. Οὐ ἀθανασίᾳ ἀναχωρήσαντι, οἱ τ' συνόδῳ καταίρεσιν αὐτῶν ἐπιφύσαντο.
- λγ. Ὅπως ἡ συνόδῳ διὰ τ' τύρῳ Ἐπιτὰ ἱεροσὺλυμα πρὸς ἀγέγονε, καὶ τὰ ἐγκαίνια πομπασμνῆ τ' νέας ἱεροσαλήμ, τὰς πρὸ ἀρειοῦ εἰς κοινωσίαν ἐδέξαντο.
- λδ. Οὐ ὁ βασιλεὺς τῶν συνόδῳ ἐκάλε πρὸς ἱαυλὸν δι' Ἐπισολῆς, ἐν Ἐπι αὐτῶν τὰ κη' ἀθανάσιον ἀπειλῶς ἐξέλασθ.
- λε. Οὐ τ' συνόδῳ μὴ ἐλθέσης πρὸς τὸν βασιλέα, οἱ πρὸ εὐσέβιον διέβαλλον ἀθανάσιον, ὡς ἀπειλήσαντα διποσρέφῃ τὸν σπῆν τὸν ἐκ τ' ἀλεξάνδρείας τῆ κωνσταντίνε πόλεος χορηγέμνρον. ἐφ' οἷς κινήθεις ὁ βασιλεὺς, εἰς ἑξορίαν ἐξέπεμψε τὸν ἀθανάσιον, κελεύσας τὰς γαλλίας οἰκεῖν.
- λε'. Περί μαρκελίᾳ τῶ ἀγκύρας, καὶ ἀσερείς τῶ σοφιστῶ.
- λζ. Ὅπως ἀρειῶ κη' τῶν ἀθανασίᾳ ἑξορίαν ἐκ τ' ἀλεξάνδρείας πρὸ τῶ βασιλέως μέλαπεμφθῆς, ταραχὰς ἐκίνησεν ἀλεξάνδρῳ τῶ Ἐπισκόπῳ κωνσταντίνε πόλεως.
- λη. Περί τῶ θανάτου δ' ἑσθίας.
- λθ'. Ως ὁ βασιλεὺς ἀρρώσῳ παρσιεσῶν, τέλεθ τῶ βίᾳ ἐχρήσατο.
- μ'. Περί τ' κηδεῖας τῶ βασιλέως κωνσταντίνε.

IN PRIMO LIBRO HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ
Socratis scholastici hæc continentur.

- CAP. I. Proœmium totius libri.
- I. Qua ratione Imp. Constantinus ad religionem Christianam se contulit.
- II. Quomodo dum Constantinus res Christianorum amplificaret, Licinius ejus collega eosdem persecutus est.
- III. Qualiter inter Constantinum & Licinium bellum propter Christianos exortum est.
- IV. De Arii adversus Alexandrum Episcopum contentione.
- V. Quomodo ex contentione ortum est in Ecclesia dissidium, & quomodo Alexander Alexandriæ Episcopus Arium sectatoresque ejus deponit.
- VI. Quomodo Imper. Constantinus ob Ecclesiarum perturbationem dolore affectus, Hosium Hispanum misit Alexandriam, Episcopum & Arium ad concordiam exhortans.
- VII. De Synodo, quæ habita est Nicææ in Bithynia, & de fide, quæ ibi promulgata est.
- VIII. Epistola Synodi de iis, quæ ab ipsa constituta sunt: & qualiter Arius, & qui cum ipso consenserant, depositi sunt.
- IX. Quod Acesium quoque Novatianorum Episcopum ad Synodum vocaverit Imperator.
- X. De Paphnutio Episcopo.
- XI. De Spyridone Cypriorum Episcopo.
- XII. De Eutychemo monacho.
- XIII. Quomodo Eusebius Nicomedie Episcopus & Theognis Nicææ, qui in exilium missi fuerant, eo, quod Ario consensissent, postea missi pœnitentiæ libello, expositioni fidei consentientes, sedes suas receperunt.
- XIV. Quomodo Alexandro post Synodum Nicænam mortuo, Athanasius creatus est Episcopus.

- XVI. Quomodo Constantinus Imper. urbem Byzantium auxit, & Constantinopolim vocavit.
- XVII. Quomodo Imperatoris mater Helena crucem Domini diu perquisitam Hierosolymis reperit, & Ecclesiam construxit.
- XVIII. Quomodo Imp. Constantinus gentiliū quidem superstitionem deleuit; multas autem Ecclesias variis in locis crexit.
- XIX. Quomodo Constantini temporibus interiores Indi fidem Christi amplexi sint.
- XX. Quomodo Iberi ad Christi fidem conversi sint.
- XXI. De Antonio monacho.
- XXII. De Mane auctore hæreseos Manichæorum, & unde is originem traxerit.
- XXIII. Quomodo Eusebius Nicomediensis & Theognis Nicænus, resumpta fiducia Nicænam fidem subvertere conati sunt, structis Athanasio insidiis.
- XXIV. De Synodo Antiochena, in qua depositus est Eustathius Antiochenis Episcopus: propter quem exorta seditio totam ferè urbem deleuit.
- XXV. De Presbytero, qui operam navavit, ut Arius revocaretur.
- XXVI. Quomodo Arius ab exilio revocatus, libello penitentiae principi oblato, Nicænam fidem simulaverit.
- XXVII. Quomodo Arium iussu Imperat. Alexandriam reversum Athanasius non admiserit, ac propterea Eusebiani varias ei calumnias apud Imperatorem struxerint.
- XXVIII. Quomodo Imp. ob accusationes, quæ contra Athanasium motæ fuerant, Synodum Tyri congregari iussit.
- XXIX. De Arsenio, & de manu, quæ illi amputata esse dicebatur.
- XXX. Quomodo post primam accusationem cum Athanasius innocens esset inventus, accusatores fugâ se proripuerint.
- XXXI. Quomodo Athanasius ad Imp. confugerit, cum Episcopi defensionem ipsius in secunda accusatione non admisissent.
- XXXII. Quomodo Athanasius, cum discessisset, Synodali sententiâ depositus est.
- XXXIII. Quomodo Synodus relicta Tyro venit Hierosolymam: atque illic celebratis encæniis novæ Hierusalem, Arium in communionem recepit.
- XXXIV. Quod Imp. Synodum ad se per literas evocavit, ut Athanasii causâ coram se diligentius spectaretur.
- XXXV. Quod cum Synodus ad Imperat. non venisset, Eusebiani Athanasium criminati sunt, quasi minatus esset aversum se annonam, quæ ab urbe Alexandria præbebatur Constantinopoli. Qua re commotus Imp. Athanasium in Gallias relegavit.
- XXXVI. De Marcello Ancyrae Episcopo, & Asterio sophista.
- XXXVII. Quomodo post exilium Athanasii Arius ab Imp. CP, evocatus, turbas excitavit adversus Alexandrum CP. Episcopum.
- XXXVIII. De morte Arii.
- XXXIX. Quomodo Imp. in morbum delapsus finem vivendi fecit.
- XL. De sepultura Imp. Constantini.